

זוהי

„הנערה האשׁ"פית"

השיחות בעברית צחה ורושמת את ההור' דעות לרופאים בערבית בכתביד מסודר. אמירה היא בת למישפחה ענייה. יש לה שלושה אחים ואחות. אביה עובד בתל-אביב ואמה עקרת-בית. עד שהלתה היתה אחת התלמידות המצטיינות בכיתתה. „אהבתי ללמוד הכל, אחרי הכל חשבון, סיפרה אמירה. „אחרי הלימודים הייתי עור' שה שעורים וקוראת. הכי הרבה אהבתי לקרוא שירה ערבית ארץ-ישראלית.

„פיתאום לא הרגשתי טוב. זה היה לפני שנה. הייתי מקיאה הרבה והיה לי חום. לקחו אותי לרופא בשכם והוא שלח אותי לבית-החולים בשכם. עשו לי צילום, הייתי שם 12 ימים, אבל הרופאים לא היו טר' בים. הם לא ידעו איך לטפל בי. כל הזמן נתנו לי מחטים בטוסיק וזה כאב נורא.

„העבירו אותי לבית-החולים שערי צדק בירושלים, ושם גילו שיש לי שתי כליות חולות. או עשו לי דיאליזה בבטן ושלור' שה ימים ישנתי. כשהתעוררתי מצאתי את

„אני בח 12.

במשך שנה סבלתי.

עכשיו קיבלתי

חיים חדשים"

עצמי במחלקה לטיפול נמרץ. ברור שאני יודעת את כל המונחים הרפואיים. הרי אני כבר שנה בבית-החולים. לפני שנכנסתי ל-בית-החולים לא ידעתי מילה בעברית. היום אני מבינה הכל. הייתי רוצה גם ללמוד לכתוב ולקרוא בעברית, אבל בינתיים אני יודעת רק לכתוב את שמי בעברית.

„בשערי צדק, היה לי טוב, כי היו לי שם הרבה חברים וחברות, גם יהודים וגם ערבים, והיה לנו גן-ילדים שם, אבל הר-גשתי לא טוב."

על אותה תקופה סיפרה פסיה מאוטנר, האחות שטיפלה בה אז: „כשראיתי את אמירה, מיד נקשרתי אליה. היה לה מין מבט מת בעיניים, אמא שלה והקרובים היו באים לבקר, אבל היא היתה עצובה רוב הזמן. היא נראתה מבוגרת מגילה. היה לי קשה לדבר איתה, כי או ידעה עברית כמו שאני יודעת ערבית וזה מעט מאוד. הייתי יושבת שעות ליד מיטתה ובעזרת פנטומימה מנסה לשעשע אותה מעט. היא היתה בדיאטה וזה היה קשה לה. היה אסור לה גם לשתות והיא סבלה מכאבים. אף פעם לא העליתי בדעתי מי יהיה התורם לכליה שלה. רק קיוויתי ש-תשיג תורם במהירות, כי כאב לי הלב עליה.

אף פעם לא שמעתי על אשׁ"פ, גילתה אמירה אבריקישק בת ה-12 ממחנה-הפליטים עסקר, שלידי שכם. אמירה מאושפוט עתה במחלקת ההשתלות בבית-החולים הדסה בירושלים.

„גם כשבאים למחלקתי מחבלים פצור' עם, אני מטפל בהם כמו בכל חולה אחר, טען הדוקטור מיכאל פרידלנדר, המטפל באמירה.

אמירה התפרסמה בשבועות האחרונים עקב השתלת כליה בגופה. העיתונים זעקו בכותרותיהם כי כליותיו של יהושע סלומה, תלמיד ישיבת ההסדר בקריית-ארבע, שנרצח בחברון, הושתלו בגופם של נערה ערבית ושל יהודי. הדבר קומם חוגים חרי' דים בארץ. שגינו בחריפות את המעשה. מעל במת הכנסת טען ח"כ אגודתי-ישר' ראל, מנחם פרוש, כי הכליה הושלתה בנערה מחוגי אשׁ"פ.

אחיה לכליה, תושב באר-ישובע בשם יוסי, הוא האדם אשר בגופו הוש-תלה הכליה השנייה של יהושע סלומה. יוסי שוכב בחדר הסמוך לזה של אמירה. במיטה שלידו שוכב אורה יר' דני. אמירה, יוסי והאזרח הירדני מאוש-

„לפני שנכנסתי

לבית-החולים

לא ידעתי

איך נראה יהודי"

פזים כבר כמה ימים במחלקה. הם מטיי' לים אחד אל מיטה השני, שכן אסור להם לצאת את החדר. הם משוחחים ומתחרים ביניהם מי יחלים מהר יותר.

„כל יום אני עושה עם אמירה תחרות, מי ישתין יותר, חיך האזרח הירדני. המיבחן לפעילותה התקינה של הכליה ה-מושלת מתבטא בכמות השתן שנותן ה-חולה. „אם אשאר כאן הרבה זמן, אלמד את אמירה דיקדוק ערבי וסיפרות, ה-בר' טיח, אבל אני מקווה שאשתחרר מהר. כולנו מקווים להחלים ולחזור מה שיותר מהר הביתה."

„ביום החמישי שמעתי ברדיו על ה-רצחו של חייל הישיבה, סיפר יוסי, באור' תו הלילה הודיעו לי שתורי להשתלה הגיע. אשתי ואני הבנו שהכליה שאקבל תהיה של החייל, אבל עד לפירסום הידיעות בר' עיתונות וכל הרעש שקם מסביב לא הת-עניינתי של מי הכליה וגם לא היה אי-כי פת לי למי משתלים את הכליה השנייה.

„כשבאתי למחלקה פגשתי את אמירה, ורק אחרי כמה ימים נודע לי שהיא בעלת הכליה השנייה של יהושע סלומה. אז מה? היא פחות בנאדם ממני? מצידי היא יכולה להיות ילד, אשה או גבר, יהודי, ערבי או תורכי. מה חשוב זה הצד ה-אנושי שבעניין."

אמירה נראית צעירה בהרבה מגילה. היא קטנת קומה, לבושה בפיג'מה לבנה המגלה בטן נפוחה מהתרופות שקיבלה לפני ה-השתלה. ידה השמאלית אדומה ומצולקת מהדיאליזה שבוצעה בה.

לכתוב ולקרוא

בעברית

אמירה (נסיכה בערבית) אינה מתל-ר' ננת ומחייכת בכל הזדמנות. את יומה היא מעבירה בקריאת ספרים, ציור, ריקמה וצפייה בטלוויזיה. לפעמים היא יושבת בר' חדר-האחיות הסמוך ועונה לטלפונים. „הלו! לא. פרופסור איה דורסט עסוק עכשיו, הוא בחדר-נינותו. תוכל לצלצל עוד שעה? תודה!" כך היא מנהלת את

תוסר כלייות

„לדעתי אסור לקשר את המיקרה של היהודי מחברון למיקרה של הילדה. אם אדם מת — יש כלילה חופשייה ויש פחות אדם שסובל. אולי זה נשמע מוזע, אבל זה הצד שאני מכירה, ואמירה בלטה בייאוש שלה. היה קשה לה להירדם בל-י לות. נקשרתי אליה לא בגלל שהיא ער-בית. בשבילי היא יכולה גם להיות הפא-תחית הכי גרועה, אבל אם היתה שוככת במחלקה, הייתי מתייחסת אליה אותו דבר כמו אל השאר. בחוץ אולי הייתי מרגישה אחרת, אבל לא בבית-החולים. כשעזבתי את המחלקה אמירה בכתה הרבה."

„הוא ואני

כמו אחים"

קשה לדעת אם אמירה יודעת של מי הכלילה שהושלתה בגופה. „לפני שב-ר' עיים אמרו לי שיש בשבילי תורם, סיפרה, „אחריכך סיפרו לי שזה יהודי, אבל אני לא יודעת מי זה היה. לא פחדתי מהג-י, תוח, כי ישנתי ולא ידעתי מה יקרה לי.